

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.824 van 29 maart 2004
in de zaak A. 105.946/XIV-4997.**

In zake : XXX,
 wonende te O.

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 13 juni 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 24 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 17 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 maart 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. DEKUYPER, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Armeense nationaliteit, is op 16 september 2000 in België aangekomen en heeft zich vluchteling verklaard op 20 september 2000.

1.2. Op 13 februari 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 16 mei 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene werd verhoord op 27 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is. Betrokkene, een Armeens staatsburger, verklaart te worden vervolgd door president Kotcharian en de chef van zijn lijfwacht, Haroutian Hagopian. In 1988 zou betrokkene actief zijn geweest in de Karabach beweging. In 1991 zou betrokkene ernstig zijn geslagen door leden van de HAB (Armeens nationaal leger), waarvan Haroutioun Hagopian de chef zou geweest zijn. In 1998 zou betrokkene de kandidatuur van Karen Demirtchian voor het presidentschap hebben ondersteund en in het kader hiervan in februari 1998 Hagopian hebben ontmoet waarna voor betrokkene de problemen zouden begonnen zijn. Betrokkene zou mede-verantwoordelijke zijn geweest voor de verkiezingscampagne binnen de regio Kotayk. Vanaf mei 1998 zou betrokkene mee meetings hebben georganiseerd en toespraken hebben gehouden om het ontslag te eisen van de volgens betrokkene op illegale wijze verkozen president Kotcharian. In maart 1999 zou betrokkene onterecht wegens dronkenschap door de politie gedurende 48 uur zijn aangehouden. Voor de parlementsverkiezingen in 1999 zou Demirtchian samen met Vazgen Sarkisian het ‘Unity’ Blok (Miasnutiun) hebben gecreëerd. Na deze verkiezingen zou betrokkene financiële steun hebben verleend aan het opstellen van pamfletten waarin zou gevraagd zijn om het ontslag van de president en om vervolgens Armenië te laten regeren door het parlement. In juli 1999 zou betrokkene bijna een botsing hebben gehad met een jeep en nadien hebben vernomen dat de entourage van Serge Sarkisian (Minister van Nationale Veiligheid) hierachter zat. In september 1999

zou betrokkene zijn geslagen door lijfwachten van president Kotcharian die zouden geleid zijn door Haroutounian. Enkele dagen later zou betrokkene zoon zijn geslagen en onder druk zijn gezet dat betrokkene met zijn activiteiten moest stoppen. In oktober 1999 zouden Sarkisian en Demirtchian zijn vermoord in het parlement. Op 22 november 1999 zou betrokkene echtgenote door twee mannen fysiek zijn mishandeld. Betrokkene zou in zijn bedrijf problemen hebben gehad met inspectiediensten. Op 21 januari 2000 zou betrokkene schoonvader ernstig fysiek zijn mishandeld. Betrokkene zou zich hebben gericht tot de redacteur van een krant die echter enige tijd later directeur zou geworden zijn van een regeringsgezinde krant waardoor het artikel inzake de problemen van betrokkene niet zou gepubliceerd zijn. Op 30 mei 2000 zou betrokkene tijdens een herdenking van de moorden hebben verkondigd dat president Kotcharian de organisator was van de aanslag. Op 6 juni 2000 zouden gewapende personen betrokkene hebben verplicht ontslag te nemen als directeur van zijn bedrijf en onder druk hebben gezet om zijn (politieke) activiteiten stop te zetten. Enkele dagen later zou betrokkene door een vriend zijn ingelicht dat hij en zijn gezin in gevaar verkeerden. Op 3 september 2000 zou betrokkene Armenië hebben verlaten en samen met zijn minderjarige zoon gevlucht zijn naar België. Hij vroeg asiel aan op 20 september 2000. Betrokkene echtgenote, Sarkisyan Siranush (o.v. 5.011.758) vroeg samen met hun zoon, Artur Harutyunyan (o.v. 5.086.707) asiel aan op 4 april 2001.

De geloofwaardigheid van betrokkene relaas wordt ondermijnd doordat zijn opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal enerzijds onderling tegenstrijdigheden vertonen en anderzijds tegenstrijdig zijn met bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Uit betrokkene verklaring blijkt dat hij een belangrijke rol heeft gespeeld binnen de verkiezingscampagne van Karen Demirtchian zowel bij de presidentsverkiezingen van maart 1998 als de parlementsverkiezingen van mei 1999. Nochtans is hieromtrent een manifeste tegenstrijdigheid terug te vinden in betrokkene opeenvolgende verklaringen. Betrokkene verklaarde vooreerst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 42) dat Karen Demirtchian, die zijn kandidatuur stelde voor de presidentsverkiezingen van maart 1998, leider was van de Volkspartij die hij zelf had opgestart, terwijl hij bij het CGVS verklaarde (p. 4, 5) dat Demirtchian geen partij had. Tevens zijn de verklaringen van betrokkene afgelegd op het CGVS compleet tegenstrijdig met informatie waarover deze dienst beschikt (Bronnen: SWB, SU/3555 F/1, 8 juni 1999; Elections in Armenia, Central Electoral Commission, webmaster elections.am). Betrokkene verklaarde (p. 5) dat het Unity Blok dat Demirtchian samen met Vazgen Sarkisian creëerde, uit vijf partijen bestond, terwijl uit de informatie blijkt dat dit Blok een coalitie was van de Peoples Party van Demirtchian en de Republican Party van Sarkisian. Bovendien worden juist deze laatste twee partijen niet door betrokkene vermeld als behorend tot het Blok. Betrokkene verklaring is dus in strijd met de beschikbare informatie zowel wat betreft het aantal partijen waaruit het Blok bestaat als de namen van de partijen waaruit het Blok effectief is samengesteld. Vervolgens verklaarde betrokkene (p. 6) dat het Unity Blok de parlementsverkiezingen van mei 1999 had gewonnen met 99% van de stemmen, terwijl uit de informatie blijkt dat door de eenheidslijst 'Miasnutiun' 41.2% van de stemmen werd behaald. Omwille van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof meer gehecht worden aan de belangrijke rol die betrokkene zou vervuld hebben als actieve aanhanger van Demirtchian en wordt bijgevolg ook de geloofwaardigheid ondermijnd van de problemen die betrokkene zou gekend hebben omwille van zijn politieke activiteiten.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het asielrelaas van betrokkene zoon die tengevolge de politieke activiteiten van zijn vader zelf problemen zou hebben gekend, eveneens als bedrieglijk wordt beschouwd waardoor de geloofwaardigheid van betrokkene relaas nog verder wordt ondermijnd.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas van betrokkene. De door betrokkene neergelegde documenten, namelijk zijn rijbewijs, diploma en kaartje met persoonlijke gegevens wijzigen hetgeen hierboven werd uiteengezet niet aangezien deze geen gegevens bevatten die in twijfel worden getrokken.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied

te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 februari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert:

“EERSTE MIDDEL: schending van art. 30 van de Grondwet.

Het art. 51/4 van de Wet van 15.12.1980 voorziet, dat het onderzoek van de in artikelen 50 en 51 bedoelde verklaring of aanvraag geschiedt "in het Nederlands of in het Frans", terwijl in België drie officiële talen in gebruik zijn en volgens art. 30 van de Grondwet het gebruik van "de in België gesproken talen vrij is".

Doordat op het Ministerie van Binnenlandse Zaken slechts ondervragingen "in het Nederlands en in het Frans" voorzien zijn, ontstaat hier een wetsconflict met de Belgische Grondwet, die duidelijk voorziet dat de drie officiële talen, Nederlands, Frans én Duits, vrij moeten kunnen gebruikt worden.

Het Duits is nochtans een taal die zeker op het Ministerie van Binnenlandse Zaken een tamelijk veel gebruikte taal (brieven, vragenlijst, folders etc.) is.

Zelfs het naambord op het adres, Kon. Albert II-laan 6 te Brussel is drietalig (Nederlands, Frans én Duits), waardoor een kandidaat-vluchteling meteen bij aankomst aldaar eigenlijk misleid wordt, zoals in casu, in de waan gelaten zijnde dat hij/zij een driedubbele taalkeuze zal krijgen bij de initiële aanvraag.

Het gehanteerde formulier-verhoorblad zelf is een ééntalig (in het Nederlands) opgesteld formulier, dat zelfs geen enkele keuze voorziet tussen de drie landstalen en is derhalve strijdig met de beginselen van vrije taalkeuze in België.

De verdere behandeling van een opvolgende asielaanvraag wordt qua gebruikte taal zoals in casu definitief bepaald. Daarbij komt, dat mensen uit de vroegere USSR doorgaans wel kennis hebben van Duits (door taalonderricht, door contact met de DDR, waar miliciens hun dienstplicht deden), maar geenszins van Frans, laat staan Nederlands.

Er is betrokkene derhalve, op een blijvende wijze voor de volledige duur van de behandeling van de asielaanvraag of -aanvragen, een kans ontnomen om de gezegdes te horen vertalen in een taal (het Duits) die zij gedeeltelijk begrijpt.

Hier ontstaat een conflict tussen het art. 51/4 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en het art. 30 van de Grondwet zodanig, dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden.

Dit kan opgelost bij wijze van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof.”;

2.1.2. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoeker stelt dat hij het middel niet langer handhaaft, zodat het dan ook niet dient onderzocht;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert:

“TWEEDE MIDDEL. Schending van de motiveringsplicht, voorzien in art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 én in de art. 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

De inzet in casu is de behandeling van een asielaanvraag van een persoon die klaarblijkelijk in het kader van gemengd politico-maffieuze machtsstrijd en dito discriminatie bedreigd werd en de vlucht moest nemen teneinde te vermijden nog verder zwaar te worden aangetast in haar lichamelijke, psychische en materiële integriteit.

De corruptie in haar land is dermate groot, dat uitgerekend de autoriteiten haar geen enkele bijstand verlenen, integendeel zelfs, in de moeilijkheden die zij én haar eigen vader én haar man en oudste zoon ondervonden en die zij bij terugkeer nog ondervinden zullen. Dit blijkt uit de gegevens van de interviews op de DVZ en het CGVS.

Betrokkene was trouwens erg getraumatiseerd door de gebeurtenissen.

De bestreden beslissing is heel mank tot stand gebracht:

2.1. Eerste Onderdeel.

Er kan niet worden betwist, dat bij de inzage van het dossier op het CGVS er geen enkele inventaris was aan te treffen, noch een inventaris van de procedurestukken, noch van de overtuigingsstukken, zelfs geen chronologische.

Het dossier bevat procedurestukken, die in het Armeens zijn opgesteld en die vertaald werden, maar zonder vermelding van de datum van neerlegging van die vertalingen.

Met dit dossier zonder chronologische inventaris kan niet met zekerheid worden nagegaan op welk ogenblik deze stukken in kwestie ter beschikking waren bij welkdanig verhoor of welkdanige behandeling/beslissing ook.

Dit schendt zeer ernstig de rechten van betrokkene.

Tweede onderdeel.

2.2.1. Er is geen enkel spoor aan te treffen in het dossier van enige eedaflegging door de onderscheidene tolken in de verhoren op de DVZ en het CGVS-verhoor, zelfs hun identiteit is onvermeld.

Nochtans is de vermelding van de identiteit en de eedaflegging een waarborg voor de nauwgezette omzetting van de gezegdes uit het Armeens naar de proceduretaal.

Betrokkene betwist met haar man ten stelligste de juiste omzetting van zijn gezegdes door de tolk.

2.2.2. De identiteit van de ondervrager op het CGVS is niet vermeld, er is zelfs geen ondertekening door die ondervrager.

Niemand ondertekende het verhoorrapport van de CGVS. Dit schendt zodanig de rechten van betrokkene op het gewaarborgd correct noteren (in vertaling!) van de gezegdes en stukken, dat de tekst als waardeloos dient afgewezen.

2.3. Derde Onderdeel.

Van het DVZ-verhoor werd geen kopie afgeleverd aan verzoekster.

Het belang ervan ligt hierin, dat door het niet-afleveren van een kopie van het verhoor er geen de minste mogelijkheid is geweest voor betrokkene om, weze het achteraf, een en ander te corrigeren dat mogelijks fout genoteerd werd.

Eventuele foute noteringen resp. foute vertalingen konden aldus onmogelijk worden gecorrigeerd. Doordat geen kopie van het verhoor wordt afgeleverd is een latere correctie bij een aandachtige lektuur al evenmin mogelijk.

Het is pas nadat de eindbeslissing wordt genomen, in casu deze van de CGVS, dat kennis kan worden genomen van het dossier, maar dan is het te laat om nog correcties te doen aanbrengen. In het dossier van haar man was dat overigens absoluut noodzakelijk, aangezien duidelijk fout vertaald werd. Zo heeft hij daar niet gezegd, dat DEMIRTCHYAN "leider" was van de "volkspartij die hij zelf heeft opgestart". Hij zei, dat Demitchian voorhield dat "het VOLK zijn partij was". De noteringn dat het UNITY BLOK 99% haalde van de stemmen is ronduit onzin. Hij zei dat de mensen van het BLOK meenden, dat 99 % van de kiezers het met hen "eens konden zijn". Dit alles betekent eigenlijk, dat in België een asielzoeker minder rechten heeft dan de eerste de beste crimineel die op grond van de Wet Franchimont tenminste een kopie krijgt van zijn/haar verklaring. Deze discriminatie is een rechtsstaat onwaardig en ze is bovendien in strijd met de grondwettelijke bepalingen die discriminatie uitsluiten.

2.4. Vierde Onderdeel.

Het verhoor op het CGVS werd niet voorgelezen, bovendien heeft niemand van de aanwezigen het verhoor ondertekend. Ook werd ook daar andermaal geen kopie afgeleverd. Wat is derhalve de juridische waarde, wat is derhalve de tegenstelbaarheid van de aldus tot stand gekomen tekst? Het antwoord is duidelijk: de juridische waarde van het verhoor is nul, de tegenstelbaarheid is nul. Nochtans worden betrokkene's man tegenstrijdigheden verweten, zodanig dat zijn aanvraag als frauduleus wordt afgewezen. Zelfs deze zogenaamde tegenstrijdigheden werden helemaal niet ter beoordeling, ter confrontatie, eventueel ter verbetering voorgelegd. Dit duidelijk inquisitoriaal optreden van de ondervragende instanties laat niet toe aan te nemen, dat de besluitvorming in

rechte op een duidelijke en onbetwistbare gemotiveerde wijze in de zin van de wet tot stand kwam.

2.5. Vijfde onderdeel.

In een dergelijke procedure die kan leiden tot de gedwongen repatriëring van een in eigen land zwaar geterroriseerd persoon zoals betrokkene en mogelijks tot zijn dood, had minstens de CGVS hem de kans moeten laten om de zogeheten tegenstellingen en onvolkomenheden op tegenstelbare wijze van commentaar te voorzien. Temeer daar aan de oorsprong van de noteringen klaarblijkelijk foute vertalingen liggen. Dit alles schendt zeer ernstig de motiveringsplicht van deze bestuurshandeling.

2.6. Zesde onderdeel.

Het CGVS-rapport is handgeschreven in een bij wijlen onleesbaar handschrift zodanig, dat niet enkel de lektuur ervan een uiterst moeilijke, zoniet onmogelijke opgave is, maar vooral dat iedere degelijke controle gewoonweg onmogelijk wordt. Dit rapport gaf nochtans de doorslag voor de weigeringsbeslissing van de CGVS, een beslissing die overigens niet door de ondervrager-rapporteur met zijn onleesbaar handschrift genomen werd. Hoe is het mogelijk om in de 21/ eeuw, met de VOORHANDEN ZIJNDE technische middelen zo ‘amateuristisch’ tewerk te gaan?”;

2.2.2. Overwegende dat verzoeker niet aanduidt hoe het ontbreken van een inventaris, het niet afleveren van een kopie van het verhoor, het niet vermelden van de identiteit van de tolk en de niet-eedaflegging door de tolk, wijst op een schending van de motivering; dat verzoeker naar aanleiding van de verhoren geen opmerkingen heeft gemaakt in verband met de tolk of de gedane vertaling; dat verzoeker met zijn huidig beroep de mogelijkheid heeft om een verklaring te geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheden; dat verzoeker onvoldoende uiteenzet op welke wijze de motiveringsplicht geschonden is; dat het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
negenentwintig maart tweeduizend en vier, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

A. BEIRLAEN.